הלכות פסח סימן תעה תעו

17 214 05 MARE 1611 1668 200 311 (לה) ואח"כ נתרפא חייב לאכול אחר שנתרפא לפי שאותה אכילה היתה (לט) בשעה שהיה פטור צ נכרי פססיס מכל המצות: ז' [3] באכל כחצי זית (מ) וחזר ואכל כחצי זית (מא) יצא ובלבד שלא ישהה (מב) בין פנ" ל פשוט שם אכילה לחברתה יותר מכדי אכילת (טו) פרס: (מג) (וע"ל סימן תרי"ב ס"ג": ז * יאין חיוב אכילת מצה (מר) אלא בלילה הראשון (יו) (מה) בלבד: הגה (מו) ונהגו לעשות שלש מלות של סדר מעשרון זכר ללחמי תודה ועושים בהם (יח) (מז) סימן לידע איזה ראשונה או שניה או שלישית ומניחים הראשונה עליינה והשניה באמצע והעלישית בתחתונה לכריכה ואם שינה לא עכב (טור בשם הרא"ש) ואופין אותם ג"כ כסדר (כל בו ואבודרהם) ואם נשברה (מה) אחת מהן לוקחין אותה (יע) לשניה דבלאו הכי פורסין אותה (אור). יואף בלילה הראשון (מט) יוצא בכזית. (ושיעור כזית ע"ל סימן תפ"ו):

מער מנהג אכילת צלי בליל פסח. ובו ב' סעיפים:

פססיס פססיס אוכלים מקום שנהגו (א) שלא לאכול אין אוכלין גזירה א משנה פססיס אוכלים מקום שנהגו (א) שלא לאכול אין אוכלין גזירה א משנה פססיס אוכלים מקום שנהגו (א) שלא לאכול אין אוכלין גזירה א שמא יאמרו בשר פסח הוא יובכל מקום אסור לאכול (ב) שה צלוי (ג) כולו כאחד בלילה זה מפני. י" ב בריכה שם

שערי תשובה

אינה פחותה מכדית ע"ב: [כ] אכל כחלי דית כוי. וכתב בשו"ת ש"י ח"ב סי" י"ת שאם אין לו כליל פסח רק חלי זית מלה אין חייב לאוכלו כלל דאכילה בכזית משמע כו' ע"ש וכ"כ בספר בני חיי סי' תפ"ה ובמה"ב הביה בזה תשובת חכם אחד וגם הוא ז"ל האריך ודעתו דכתו לענין איסורין ה"ש אסור מה"ת כמו כן לענין מצוה עכ"פ קנת מצוה איכא ועיין לקתו סי׳ תפ"ב מ"ם בזה:

[ח] שנהגו. עבה"ט ועיין בשו"ח בית יעקב סי" כ"ד דמחיר ג"כ ללחו ואח"כ בשלו וע"ש בצלי קדר ובח"י כחב דאפי בשלו ואח"כ צלאו צלי קדר הסור משום מראית עין ע"ש וכ"כ מח"ב כשם תשובת כח"י וע"ם שכ" שכל דבר שבקדרה שיש כי מרק אעפ"י שאחר כך מלטמק ולה נשאר לחלוחית של מרק איני צלי אלא תבשיל ומותר:

מפני מראים עין ומיסו לצורך חולה קצה יש להקל בזה. מ"א וכ"ל הח"י. אבל הפר"ח אוסר בין צלאו ואח"ל בשלו בין

ביאור הלבה כתה פוסקים דאין לחלק בהכי א"כ ה"ה במרור. ואפילו לח"י שהוא מיקל במרור מטעם שהוה מלחה דרבנן מ"מ בו"ט שני שהוה ג"כ דרכנן מודה

דאין להקל באכל מנה וסבור שאינו מנה כי היכי דלה לולולי ביה: * אין חיוב אכילת מצה וכו׳. ומי שלין לו מלה לא ילא פו"ע הון לתחום עצור זה וע"י עכו"ם להביהו שרי והפשר הף כשלה יביה לו כ"ל המר חלות [פת"ג בסי תע"ו]:

באר היטב

שהוא מרור או שהוא ספור שהוא חול ג"כ יצא ח"י ע"ם: (טו) פרס. היינו מחחלת אכילה ראשונה עד סוף אכילה אחרונה. וכחב הט"ו דאף שלא הפסיק כשיעור זה יצא מ"מ מצוה מן המובחר לבלוע כזים מלה וכן מרור כשהוא מרוסק בפעם אחת כמש"ל ס"ק י"ג ובס"ק ד' ע"ש: (יז) בלבד. ומ"מ מחויב לאכול בכל יום פת אלא שיוצא במצה עשירה ר"ן: (ית) סימן. ואין לעשות אומיות להכירה שכששוברין אותה הדי מוחק בי"ט רמ"א בתשובה פרי קי"ט וע"ל פי׳ ש"מ ס"ג מש"ש: (יט) לשניה. ובמדינות אלו נוהגין לעשות מהעיסה ד' מלות וקורין לרציעי מלח ספיקא כדי שאם יארע תקלה באחד מהן לוקחין אותה. ועח"י:

(מ) שנהגו. ובאלו הארצות אין נוהגין לאכול צלי. לבוש. וצלאו ואח"כ בישלו מותר. אבל בישלו ואח"כ צלאו צלי קדר יש לאסור

משנה ברורה כלל שהוא עושה מעשה המלוה (לה) ואפילו בלא כפאוהו עכו"ם ומשלמו טעה ג"כ לא ילא: ה (לה) ואח"ב בתרפא. ר"ל באותו הלילה דלמתר בודאי אינו מברך שוב"ברכת אכילת מלה דביום מינה אלא רשות וכדלקמיה ואין השלומין למצוה זו [אחרונים]: (לט) בשעה שהיה פטור וכו׳. ר"ל שהיה (לט) או בכלל שוטה ומינו מים: ז' (מ) וחזר ואכל וכוי. וה"ה אפילו לה הפסיק בינתים

(מ) אלא ששהה באכילהו את הכזים יותר מכדי אכילת פרס אין מנטרף יחד ואינו יונא: (מא) יצא. היינו (מא) בדיעבד אבל 171 לכתחלה נריך לאכול כזית ביחד ולבלוע: (מב) בין אכילה לחברתה. הלשון אינו מדוקדק כ"כ דלריך שלא ישהה ימחלת פרחבו דעכ"פ מצוה איכא לאכול מצה כל שבעה אלה שאינו היוב: (מו) ונהגו לעשות וכוי. עיין בספר בית מאיר שמפקפק על יאראי המנהג ובכמה מקומות כהיום נשתקע המנהג: (מז) סימן. ואין לעשות (מג) אותיות להכירא שכששוברין אותה הוי מוחק ביו"ט: אין (מה) אחת מהן. פי׳ אפילו אם (מד) השלישית נשברה ואם כן מקדימין עכשיו השלישית קודם לשניה מ"מ משום הקדמה למצוה בין צ'ים א"ל לאפות אחרת: (מט) יוצא בכזית. עיין בס"א ובמ"ב סק"ט:

1426 א (א) שלא לאכול וכוי. ובאלו ארצות (א) אין נוהגין לאכול גלי בשני הלילות ואפילו גלי קדר [פי׳ שנגלה בקדירת בלא מים ושום תי משקה אלא מתבשל במוהל היוצא ממנון אע"פ שאינו דומה לצליית הפסח שהפסח שנצלה בקדירה פסול אפ"ה יש לאוסרו מפני רבים מראים העין שלא יטעו להחיר גם צלי אש ואפילו אם בשלו מחחלה במים ואח"ר יעשאו צלי קדר יש לאפור מטעם זה ומיהו ליוע לנורך הולה קצח יש להקל בזה (ב) ואם היה צלוי ואח"כ בשלו מוחר לכל: (ב) שה. בין שה כשמים (ג) או שה עזים: (ג) בולו 1-ן ביו-カイント כממד

(למ) כן מצואר בר"ן ובהה"מ: (לט) לאפוקי שומר אבידה ואי משמר המתן אף דהוא ג"כ פטור או מכל המצות וואפילו יכול לקיים שניהם אם לכיך באום לשרות אחר זה לדעת כמה פוסקים וכדלעיל בחימו ל"ה מישו אם ארל מצר או איל בין המצבי הרגא אים אלא אוא באי אל החים בחודה בחוד בחוד ברוך באום י (כם) כן מטוחר בריין ובהסיית: (נפץ בספוקי שומו הפידה והו משתה המעון שף זהות ב פשות שו מכל שלו לה סייבתו החורה מפני שהוח ברי"א (מטחר המר פוסקים וכדלעיל בסימן ל"ם ע"שן הם אכל מלה אד יצא ידי חובהו דהוא איש אלה שאו לה סייבתו החורה מפני שהוח ברי"א עוסק במצוה אחרת ומ"מ מסתפקנא אם יוכל או לברך ברכת ארולת מלה אקב"ו וכו' כיון שהוא איש מצווה ע"ו: (מ) כן משמע מסתפתה הפוסקים ביולה שו עוסק במנוה חחרת ומ"ת תסתפקנה חם יוכנ חז נכרך ברכם חבינת מנט מקבין ועו ביון פטוע מו מי מיות וש"ח: (מג) רמ"ח בתשובה: ", וכן מוכח ביותח דף פ' ע"ב ברש"י ד"ה כדת ע"ש: (מת) כ"כ מ"ח בסק"ד וכ"כ הט"ו בסקי"ח: (מ) מ"ח וש"ח: (מג) רמ"ח בתשובה: (מד) אחרונים: (א) כולו ממ"א וש"א: (ג) מ"א ועוד הרבה אחרונים דלא כפר"ח: (ג) פוסקים:

שער הצירן

मिर्सिश्ट खेड मिला